

Forfatter: Brandes, Georg

Titel: Udrag fra Hovedstrømninger. Den romantiske skole i Tyskland (1873)

Citation: Brandes, Georg: "Samlede Skrifter", i Brandes, Georg: *Samlede Skrifter*, 1899-1910, s. 385. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brandes04-shoot-idm139992357358560/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Skrifter

og hulker, og det Samme var og er alle de taabelige Mennesker, som i Prosa og Vers har klaget deres bitre Nød for Himlen, og endda Millioner Andre, hvem ingen Gud har forlenet Evnen til at udtale, hvad de lider, men som i deres stumme Kval ser til Himlen, der ingen Barmhertighed har med dem. Ak fra denne Sygdom gives der ingen Redning — ingen undtagen Døden. Den, der engang har indaandet Duften af den blaa Blomst, har ikke en rolig Time mere i dette Liv. Som om han var en ryggesløs Morder, som om han havde stødt Herren bort fra sin Dørtærskel, saaledes drives han frem uden Rist eller Ro, hvormeget hans mødige Lemmer end smerter ham, og hvor inderligt han end længes efter at lægge sit trætte Hoved til Hvile. Vel beder han i en eller anden Hytte om en Lædskedrik, naar Tørsten plager ham, men han giver det tømte Bæger tilbage uden at takke; thi der svømmede et hæsligt Kryb i Vandet, eller Bægeret var ikke rent. I ethvert Tilfælde. Vederkvægelse fandt han ikke. Vederkvægelse! hvor er det Øje, vi engang har skuet ind i for aldrig mere at ville se ind i noget andet, mere ildfuldt, mere straalende! Hvor er det Bryst, vi engang har hvilet ved for aldrig mere at ville høre et andet varmere, mere elskovsglødende Hjertes Banken? Hvor er det, hvor? . . .»

«Kærlighed, svares der, er Duften af den blaa Blomst, der, som De nys sagde, fylder den hele Verden, og i ethvert Væsen, som De elsker af hele Deres Hjerte, har De fundet den blaa Blomst.»

«De løser alligevel ikke Gaaden paa den Maade,» svarer Helten sagte og sorgmodigt: «thi netop den Betingelse, at vi skal elske af vort hele Hjerte . . . den kan vi ikke fyldestgøre. Hvem af os kan elske med hele sit Hjerte? Vi er Alle saa trætte og udmattede, at vi ikke er i Besiddelse af det Mod og den Kraft, som udfordres til en sand, alvorlig Kærlighed, der ikke finder Ro eller Hvile, før hver en Tanke i vor Sjæl, hver en Følelse i vort Hjerte, hver en Blodsdråbe i vore Aarer tilhører den.»

Denne sidste Fortolkning er fin og smuk, den er ikke usand, men den er ikke udtømmende. Den blaa Blomst er ikke blot i Kærlighed, men i alle Livets Retninger den fuldkomne og forsaavidt ideale, men rent personlige Lykke. Da denne efter sit Væsen ikke kan naaes, er Længselen efter den selve den bestandige, urolige Higen fra Sted til Sted, som alle Romantikkerne skildrer.